

Mit hjerte er så bange
 Tekst: Gustav Biering (1989)
 Matt 8, 23-27

Melodi og sats: Ernst Frost (2000)

1. Mit hjer - te er så ban - ge, ved ik - ke, hvad det vil, og

4

1. skyg - ger - ne er lan - ge, og nat - ten stun - der til. Og mør - kets mag - ter ku - er og

7

1. tvin - ger mig i knæ, de on - de stor - me tru - er, hvor kan jeg fin - de læ?

1 Mit hjerte er så bange,
 ved ikke, hvad det vil,
 og skyggerne er lange,
 og natten stunder til.
 Og mørkets magter kuer
 og tvinger mig i knæ,
 de onde storme truer –
 hvor kan jeg finde læ?

2 Disciplene var bange
 for stormens vilde kast;
 hvor var den ankerkæde,
 der kunne holde fast?
 Da følte de med rædsel,
 at døden gik på rov,
 og mens de stred mod stormen,
 lå mesteren og sov.

3 De kaldte, og de klaged,
 og mesteren forstod,
 at frygten havde lammet
 det før så kække mod.
 Da bød han stormen standse
 det vilde dødningsridt,
 og havet faldt til føje,
 de bange ånded frit.

4 Mit hjerte er så bange,
 og natten stunder til,
 og mørke tanker tårnes,
 et hæsligt narrespil.
 I stormens hvin forsvinder
 al tak til Herrens pris,
 et uvejrs helved blinder,
 det går imod forlis.

5 Men du, som stillede stormen
 omkring den spinkle båd,
 du ved for al min uro
 vel også vej og råd.
 Jeg kalder på dig, mester,
 gå ej min dør forbi,
 men grib om mine hænder,
 gør mig af natten fri!